

לזכרה של חנה קיני ז"ל שהייתה מזכירת התאחדות הקיבוצים 1947 כראשה קום

עם לכתה של חנה קיני ז"ל, נעלמה מהנוף האנושי שלנו דמות נוספת של 'חולמים ומגשימים' – מייסדי הקיבוץ. לאחר המעבר מהרצליה לנגב הצחיח, בתנאים התחלתיים קשים, רבים וטובים לא עמדו בהם ונאלצו לפרוש.

חנה וקיבוץ נמנו עם האידיאליסטים שנתרו והשקיעו ככל יכולתם למלא את החלל שנוצר בסיוע הגרעינים והבודדים שנשלחו ע"י הקיבוץ הדתי ובמאמץ משותף הגענו עד הלום. אנו, בנות גרעין ז' מההכשרה בקיבוץ "טירת צבי", למדנו להכיר את חנה באמצעות הסיפורים והתמונות של חברתנו לגרעין - אחותה שוש שוורצמן.

בהגיענו לסעד בקיץ תש"י – 1950 (תוך ויתור על הייעוד שלנו להקמת קיבוץ חדש), זיהינו את חנה במעגל ריקודי העם לצלילי נגינת האקורדיון של קיבוץ, ליד חדר האוכל הקטן. לאחר ארוחת ערב דלה של תה מר לחם וריבה וגבינה מדוללים וקוביית מרגרינה לנפש.. כפי שמעיד יהודה ברט ז"ל בספרו המקסים "רצינו קיבוץ": 'אם נאמר שבאותם הימים רעבנו לחם, לא תהיה בכך שום הגזמה. אולם, הרעב הזה ככל שהטריד והציק היה מקובל עלינו כשייד לאורח החיים הקיבוצי - הסתפקות במועט, חיי פשטות והזדהות עם כל מוזי הרעב באשר הם..'

למרות הכל היתה שמחת חיים, מה שאפיין את חברי סעד הצעירים.

ואשר לחנה, עד מהרה נוכחנו ששום דייקה בתיאור אחותה שהיתה נאה, חרוצה, מעורה בכל הנעשה ותרמה את חלקה תוך הפעלת כישוריה הארגוניים בתפקידי ניהול ובעיקר בענפי השירותים. לא בכדי נבחרה פה אחד באסיפה בתחילת שנות ה-60 לנהל את הנכס היקר - חדר האוכל החדש (כיום מבנה הכלבו והקיסרינג) אשר בנייתו היוותה אירוע חשוב ומושקע כלכלית, רגשית ותודעתית כמתבקש למקום שנועד להיות רב תכליתי.

מלבד לארוחות המשותפות בימי חול שבת וחג, הוא תוכנן לשמש גם להתכנסויות נוספות: אספות חברים, פעולות תרבות, הסרט השבועי וחתונות. חנה הצדיקה את האמון שניתן בה ויצרת תשתית מסודרת ומאורגנת לעבודה השוטפת: עריכה, הגשה, ניקוי השולחנות, הכיסאות, הרצפה (ללא מכונת טאטוא ושטיפה), והקפדה על כללי ההתנהגות כפי שהוחלט עליהם באסיפת החברים.

לאחר תקופה, חנה נקראה למשימה הנדרשת הבאה: ניהול המטבח והאקונומיה. אני, כמחליפתה בניהול חדר האוכל למשך שש שנים, למדתי להעריך מקרוב את תרומתה הרבה לענף.

רק לאחר מילוי החובות למען הקיבוץ שכה אהבה, פנתה חנה למימוש עצמי בתחום תחביבה. לאחר השתלמות מתאימה הפכה לתופרת סלונית מעולה להנאתה ולהנאתן של חברות והנערות שזכו ממנה להתייחסות אישית ולתוצאות מרשימות. בהמשך, עם תחילת השינויים בקיבוץ, היא השתלבה בשמחה במתפרות - "קו לקו".

החיבור שלי לחנה החל דרך ילדיה החביבים. טיפלתי בלאליה הבכורה ובאלי בפעוטון 'אשלי'. דרכינו נפגשו גם במסלול החינוכי בו גדלו ילדינו דליה וצפריר מ'גן ירוק' עד לסיום התיכון. שלוימיק ואני נמנינו במעגלים חברתיים שלהם ונהנינו להתארח בביתם החם, המטופח והתרבותי של חנה וקיבוץ. זכורות לי היטב החוויות המשותפות שצברנו איתם ועם משפ' קרול בימי ה'הבראה' בדירות השכורות על הכרמל ובטיולים המרגשים לאחר מלחמת 'ששת הימים'.

חנה היתה "אשת חיל" שהתאימה לרבים מהתיאורים במזמור הידוע מספר "משלי". אף במחלה הנוראה שנגזרה עליה, נשארה מטופחת עם חיוך על השפתיים ולצידה גריסי המטפלת המסורה. בחוג השירה של מרגלית ב"בית שיקמה", עד לתקופה האחרונה, הפליאה את כולם כשהקריאה את מילות השירים עוד בטרם הושרו..

חנה וקיבוץ הותירו חותם ומשפחה לתפארת.

יהי זכרם ברוך.